

Si pens és perquè visc

Partits polítics i llurs ideologies

En aquest temps, més que mai, els caporals dels diferents partits, que s'ofereixen i combaten per governar, diuen per activa i per pasiva: "El nostre partit no pensa com el partit contrari". Al meu entendre aquestes paraules signifiquen que la nostra ideologia no és la mateixa que la del contrari, i que, per tant, ells no faran el que farien els altres, o han fet. Per començar, idò, convid a madurar el sentit que donam al significat de la paraula "ideologia". Davant les conseqüències i els resultats contra els quals tot el món, globalitzat, s'alça "indignat", denunciant els sistemes de governar, argumentant que tots persegueixen tenir més poder i domini damunt el poble, viure a costa d'ell i, no, que el poble camini fent-se gran i lliure, sentint-s'hi.

La "ideologia de partit", segons veig en fets, és un artifici, "intel·lectual", vestit de paraules encantadores, incentives per fer venir els vots a favor seu, i així s'augmenti el seu llistat.

Se veu ben clar que esquiven tota idea antidemogràtica, opressora del benestar social; que encobreixen tota la veritat crua; que ataquen l'enemic per deixar-lo per terra i poder cantar victòria; que prometen el món i la bola

per quedar-nos amb la ampolla que se desinfla just tocant-la.

No és això que ens passa i de la qual cosa gemegam tots?

Segons els estudis que tenc a mà sobre el concepte "de ideologia", de tot quant fan els partits, no en té res. Tot quant fan és dur a terme mostrar-nos les diferències entre camins que neixen, més o manco ocults, de maniobrar la economia dins les seves mans. Juguen amb el poble, no que el poble sigui el partit contrari que amb ells juga, més bé, és la pilota que, a puntades de peu, el fan anar allà a on volen, que es entrar-lo dins la seva portaria.

"Ideologia de partit" toca ser, servir el poble com es mereix, digne d'esser atès en tots els seus problemes, equilibrar-lo a través dels avanços, dins la combinació de pobres i rics, de grans empreses i autònoms, entre tots els oficis i treballs, tenint la mirada de consells pels joves, amorosa pels infants, costat de les famílies, vora els vells, malalts, malferits per la sort o la desgràcia. Els polítics governats no són "superhomes", necessiten dels savis de totes les matèries, científics especialitzats; la justícia no pot està al seu bast per baix taula aconsellar-la; la justícia és la balança del nostre conuiu en pau, i, si és simbolitzada amb els ulls tapats, és perquè sols la veritat ens farà lliures, essent iguals tots.

Avui vivim la "ideologia de mercat" tant que els capitalistes actuals miren amb optimisme la globalització de la direcció de tots els Bancs, aberració que temen tots els països més pobres que rics, que són la majoria. Ens han fet arribar a creure que tenir per inviolables els drets humans, que

tots som iguals, que els treballs dels governants no tenen raó de ser pagats desorbitadament i de per vida, que han d'esser jutjats amb iguals condicions que són jutjats els nostres furts, no és pas un "ideal dut a la pràctica, ja", sinó que tot això no entra dins la ideologia de partit, perquè -segons la seva ideologia- ningú apedrega les seves taulades, més bé, mira que no hi hagi goteres de cap classe i ben amparada per sigles de sigles.

Una "ideologia" es un ideal, un conjunt d'idees que justifiquen la direcció de seny d'un govern. La tenen els polítics? La Política està malalta, el descrèdit del sistema representatiu ens ha portat a tensions i conflictes, evidentment, alarmants

Per això, és imprescindible que tots ens movilitzem. No podem deixar la protecció total i vital del poble en mans d'uns

quants..., d'un grup, d'un partit. Ja no ens fiam de les paraules de cap partit. Ha arribar l'hora que sols els fets ens feran creure, no en els partits, més aviat en les persones que ens governen. Dins cap dels braços, dels fundadors, de cap partit, dels que se presenten, jo m'hi tiraria. Per favor, repassam la seva història.

En tot i això, aquesta és la

política que vivim i tenim, i, per això, la política és una tasca imprescindible de tots. Una tasca que estem obligats a fer. Hi ha polpolítics que la fan amb dignitat, encara que n'hi ha molts que se n'aprofiten.

Elegir, votar no és el nostre únic deure, tenim l'obligació de forçar aquells que sortin per governar-nos que se girin cap a nosaltres, a nostre favor i no nosaltres cap a ells, per omplir-los les butxaques. Tots ens hem de renovar, i, només ho conseguirem si activam el poder popular, demogràtic, urgent, d'una nova implicació col·lectiva, positiva, justa, equitativa. Nosaltres no som súbdits dels polítics. Tant si vivim a pobles, en una Vall que els fa únics, dalt la muntanya, en el pla, enforissims de la mar, en ciutats que no dormen de renous, de nosaltres depèn fer camí dins el benestar i progrés i eel progrés. Serà la nostra "ideologia" que farà pols la crisi que ens ofega, no la "ideologia" de partits, perquè no ne tenen. Perdonau-me, si el que diré fa mal a les orelles dels que han posat tota la seva esperança en el 20 de novembre: Si els poderosos arribassin a frustrar aquesta esperança del poble mitjançant el frau electoral o la injustícia de la Justícia, és possible que els enganyats recorrin a la violència. Déu no vulgui que això passi!

Sóller, 8 de novembre, dia després del debat, Rubalcaba- Rajoy.

Agustí Serra Soler

Parlem de cuina

Petites històries de grans receptes (I)

Totes les coses tenen el seu origen i les receptes de cuina no en són una excepció. Avui començarem una sèrie d'articles que recorreran les històries, anècdotes i curiositats de les receptes de cuina més famoses.

Parmentier, Melba, Rocafort, Mallonesa, Strogonoff o Margarita, són alguns noms propis de receptes internacionals però darrera elles hi ha visionaris, polítics, militars o fets que gràcies a ells avui podem gaudir d'aquest plats a les nostres taules.

Bechamel, la salsa per excel·lència.

Fou Luis de Bechameil (1630 -1705) marquès de Nointel i metre de sala a la cort de Lluís XIV, qui ideà aquesta salsa bàsica per a les pastes. Fou el propi Rei Sol, qui patia problemes de dentició, qui comanà al seu equip de cuina que ideessin una plat de carn que ell pogués menjar sense mastegar. D'aquí sorgí la primera salsa Bechameil; que amb el pas del temps perdé la (i) al seu nom i canvià el suc de carn que formava part de la salsa inicial bescanviant-lo per nata o llet.

Truita Bizet.

Als 19 anys George Bizet composà l'opereta "El Doctor Miracle", una obra basada en l'amor que es professaven dos joves que havia de lluitar contra l'oposició del pare de d'ella. El jove ja creure al seu futur sogre que ha quedat enverinat amb una truita, i que precisa l'ajuda del Doctor Miracle, que no és més que l'astut jove disfressat. Després de donar "l'antídot" al seu preocupat sogre li explica que aquest farà efecte si accedeix a que la seva filla pugui donar el seu amor a qui ella vulgui. Aquesta clàssica truita s'elabora avui dia amb un poc de pebre bo negre i acabada amb unes llesques de tòfona negra fresca.

Croissant.

Aquest famós dolç té un origen en els dolços de amb forma de mitja lluna àrabs, una tradició mil·lenària que perdura fins avui dia en altres dolços àrabs d'Argèlia o Marroc. L'origen del croissant es fixa a Suïssa, on haurien fet aquesta adaptació a la forma

"àrab" en commemoració del actes festius de l'aniversari de la salvació de la ciutat de Viena de l'assetjament del exercits Otomans a finals dels segle XVII.

Amanida Caesar.

Fou gràcies a la prohibició del consum d'alcohol als Estat Units que aquesta amanida s'ha fet famosa a tot el món. Conten que com l'alcohol estava prohibit durant la llei seca, molts de Californians creuaven la frontera mexicana a Tijuana per anar al "Caesar Palace" a prendre un (o varis) tassons de vi i altres begudes alcohòliques a l'establiment de Caesar Cardini (un italià que emigrà a fer les Amèriques). En aquest establiment feien una gran amanida que es va esdevenir el motiu de peregrinació al local...això sense deixar d'acompanyar-la amb un bon glop. A més l'any 1924 Cardini va presentar la seva recepta d'amanida a un concurs de cuina que va guanyar fet que fer més coneguda, si és possible, aquesta famosa elaboració.

Tapes.

Amb aquest nom es coneixen aquells petits plats que es prenen entre hores o abans dels àpats per tal de encetar la gana. En els darrers anys aquest plats, en principi insignificants, han assolit un nivell o categoria que ja formen part de la cuina de més alt nivell. Sembla esser que l'origen es remunta a les primeres fondes o tavernes Espanyoles que servien el vi "tapat" amb una llesca de cuixot salat o un altre embotit per a que el vi conservés tot el seu sabor. El client ben segur que sempre agràia aquesta "tapa", que poc a poc es va esdevenir part indispensable de la nostra cultura gastronòmica.

Bona setmana i ens trobam aquí mateix d'aquí a 7 dies amb més curiositats i històries.

Juan A. Fernández
parlemdecuina@
hotmail.com

